

ODGOVOR ABDENNOUR BIDARU NA NJEGOVO “OTVORENO PISMO MUSLIMANSKOM SVIJETU”

Sažetak: U ovom radu, koji će ovaj put imati formu odgovora na jedno otvoreno pismo (francuskog filozofa Abdennour Bidara), govorit će se o migrantskoj krizi kao dijelu mozaika “Kadriranja islama” od strane svjetskih sila koje imaju “monopol na nemoral i nasilje”. Riječ je o tekstu koji iz pozicije nemoći i osudenosti običnog muslimana (koji bježi od bombi, plaćenika ili vlastitih diktatorskih režima – produžene ruke geostrateških interesa velikih sila), želi progovoriti o osudama islama od strane onog dijela islamske intelektualne stvarnosti koja je nasjela na medijsku “proizvodnju pristanka” i sliku koju globalno odašiljaju suvremeni masovni mediji.

Ključne riječi: Abdennour Bidar, “Kadriranje islama”, izbjeglištvo, geostrateški interesi

Pisati se može različito. Među ostalim i tako da pišete nekome a da poruke šaljete nekom drugome. U pravilu se to radi onda kada se nema dovoljno snage, argumenata, volje... razgovarati s onima kojima su riječi upućene. Ponekad iskazujemo svoju uljudnost pa i popustljivost prema onome kome su poruke upućene, dijeleći savjete i batine onome na koga je pismo adresirano. Ne mogu se oteti utisku da je i ovdje (u *Otvorenom pismu muslimanskom svijetu* Abdennour Bidara¹) na djelu snishodljiv govor suvjernicima koji bi se trebao svidjeti onome kome su poruke uistinu i poslone – mainstreamu zapad-

¹ Tekst kojemu se ovo otvoreno pismo obraća *Otvoreno je pismo muslimanskom svijetu* Abdennour Bidara objavljeno u *Europskom glasniku, Hrvatskog društva pisaca*, br. 20. Zagreb, 2015. Svaki je dio navedenog Bidarovog teksta označen kurzivom.

ne stereotipne (masmedijski oblikovane) misli. No utisak sam za sebe ne znači gotovo ništa. To je subjektivna stvar čitatelja. Udimo u tekst provjeriti što je na djelu; kome je pismo zapravo upućeno (bez obzira što je njegova prva adresa – muslimanski svijet).

“Vidim te u stanju bijede i patnje koja me žalosti, – piše autor pisma – ali stoga je još stroži moj filozofski sud! Jer vidim da rađaš čudovište ...” Pozdravljajući strogost koja se najavljuje čitatelj može biti samo osupnut slikom koju proizvodi početak sljedeće rečenice: *“... jer vidim da rađaš čudovište ...”*. Muslimanska zemlja poput muslimanske majke, sama od sebe/iz sebe – rađa čudovište. Da je ta rečenica došla na kraju, kao zaključak izveden iz niza teza, argumentiran, obrazložen, bilo bi to uistinu na razini obećane strogosti. Ali ovdje imamo zaključak kao početnu tezu. Rađa li uistinu muslimanski svijet čudovište ili su na djelu složeni interesi velikih sila koje su desetljećima vještački proizvodile Frankensteinovu djecu dajući im muslimansko ime i eksperimentirajući s njima u zemljama u kojima je islam dominirajuća religija (u smislu broja vjernika)?

O čudovištu je dakle riječ. Nije važno tko mu je otac! Nije važno koliko je muslimanskih zemalja silovano penetriranjem takozvane demokracije u države u kojima su ravnopravno i u miru živjeli svi koji su u tim državama htjeli živjeti. Nevažno je očigledno što se Europa željela iskupiti Židovima za zvjerstva europske kulture prema njima pa ih je poslala tamo gdje će biti osuđeni postati modernom Spartom osuđenom na vječni rat. Nije važno koliko je milijardi dolara potrošeno na uvjeravanje siromašnog muslimanskog pučanstva da nikada neće imati ništa ukoliko ne uzme oružje koje mu se nudi i plaća koja mu se nudi. A sve što je potrebno malo je mržnje i ratovanje na bojištu koje mu bude određeno. Pa više je poštovani Bidaru ljubavi i razumijevanja u Kiševičevoj pjesmi *Havino preklinjanje* o majci koja je silovana i njezinoj odluci da rodi to dijete nego u Vašem razumijevanju ‘čudovišta’ jednog naroda kojemu su očevi u Washingtonu, Londonu i Parizu. Jedna vjera je silovana (neka mi Svevišnji oprostite na formulaciji) ali istina je stroža od vaše strogosti. A tragedija je svjetovnih igrača koji se žele igrati Boga da su sada osuđeni ubijati svoju vlastitu djecu, one koje su odgajali, kojima su plaćali školarine, kojima su nabavljali igračke (koje ubijaju), koje su ispraćali u ratove ...

Strogost se nastavlja: *“Ali još je gore što vidim da se gubiš – gubiš i vrijeme i čast odbijajući prepoznati da je to čudovište rođeno kroz tvoja lutanja, tvoja proturječja, tvoj odmak, tvoju razapetost između sadašnjosti i prošlosti, tvoje trajne nesposobnosti da nađeš svoje mjesto u ljudskoj civilizaciji.”* Lutanja, proturječja, odmaka i razapetosti između prošlosti i sadašnjosti – na

svakom koraku. U svakoj vjeri, naciji, grupi, pojedincu. Ali riječ je o konstanti traganja ljudi i kultura, a ne pokazatelju ili dokazu *“trajne nesposobnosti da (muslimani) nađu svoje mjesto u ljudskoj civilizaciji”*. Upravo lutajući, sučeljavajući proturječne stavove, promatrajući fenomene i pristupe s odmakom od uronjenosti u njih, te stalnom usporedbom prošlosti i sadašnjosti – bilo koji pojedinac, pa tako i nacija ili vjera – mogu ići naprijed. U tom smislu ovo je predbacivanje potpuno pogrešno. No ono očigledno služi kao odskočna daska da se muslimanskom svijetu prilijepi etiketa trajne nesposobnosti da nađe svoje mjesto u ljudskoj civilizaciji.

Trajno podrazumijeva i budućnost, a koliko je problematično svako prognoziranje budućnosti, pokazala je nebrojeno puta prošlost. Dakle o tome ne možemo govoriti, pa prema tome niti osuđivati ničiju budućnost!

Osuditi pak nekoga, u ovom slučaju sljedbenike jedne svete knjige (koji su ako ništa drugo II Vatikanskim koncilom postali civilizacijski jednakovrijedni sa sljedbenicima drugih objava) da ne mogu naći svoje mjesto u ljudskoj civilizaciji – to ne znači strogo misliti nego pokušati strogo zvučati. Ako muslimani ne pripadaju ljudskoj civilizaciji, onda vjerojatno pripadaju nekoj nižoj rasi ili poluživotinjama koje se mogu loviti, ubijati, raseljavati, izgladnjivati, zatvarati u logore, hapsiti bez dokaza, istrebljivati, uništiti kao vrstu. Nažalost to se događalo i to se i danas događa. Za bogove zaljubljene u svoju sliku (koju vide u odrazu nafte na naftnim poljima) stanovnici zemalja koji imaju tu sreću/nesreću da svojim postojanjem kvare okvir slike tih narcisa (a uglavnom je riječ o muslimanima) ne postoji drugi način nego da se oni proizvedu u ljude drugog ili trećega reda i da se osude na progonstvo. Kolone migranata koje danas bježe od bombi, plaćenika, od bogatstva nafte koja leži ispod njihovih zemalja samo su posljedica rečenica koje su slične ili identične Vašoj. Ako je netko *“trajno nesposoban”* uključiti se u ljudsku civilizaciju, onda ga valjda treba osuditi na vječno lutanje između zemalja koje će svoju dobrodošlicu sve češće iskazivati bodljikavom žicom, ogradama, a uskoro i vojnicima i psima i tenkovima. Ako je netko *“trajno nesposoban”* onda mu možete oduzeti domovinu i dati onim ljudima koje je zapadna civilizacija plinskim komorama uvjerala da su *“trajno nesposobni”*.

Krajnja konzekvenca proglašavanja nekoga trajno nesposobnim su plinske komore. Vi to naravno niste rekli niti napisali, ali civilizacija na koju se pozivate dala je odgovor na Vaše dvojbe i dovršila Vašu rečenicu.

Gospodine Bidar, Vi pozdravljate aktivnosti muslimanskog svijeta kada odbija barbarstvo počinjeno u ime islama, ali smatrate to nedovoljnim. Treba po Vama prihvatiti *“odgovornost i autokritiku”*, a ovo je *“povijesni trenutak*

da se dovedeš u pitanje". Nisu dakle dovoljne osude terorizma od strane muslimana cijeloga svijeta, nisu dovoljne deklaracije, istupi imama, muftija, organizacija; nedovoljni su pozivi na mir ... Muslimanski svijet po Vama morao bi *"se(be) dovesti u pitanje"*. Dovedi sebe u pitanje moglo bi značiti i odustati, jer ako je sve ostalo *"sklanjanje u refleks samoobrane"* i nepreuzimanje *"odgovornosti i autokritike"*, onda je očigledno na djelu neko licemjerje: Netko se predstavlja onim što nije. Netko ne želi priznati svoj grijeh. Netko se krije iza lažnoga morala i *"optužuje umjesto da preuzme vlastitu odgovornost"*.

Mnogo je toga sadržano u presudi kojom se svijet jedne vjere osuđuje na dovođenje sama sebe u pitanje. Prije svega iz korpusa ljudske civilizacije, raznih kultura i nacija, država i pojedinaca (koji načelno svi sebe svakodnevno trebaju i moraju propitivati) Vi izvlačite svijet muslimana koji osuđujete na *"dovođenje tog svijeta u pitanje"*. Zašto baš muslimanski svijet? Zašto je svaka osuda terorizma *"sklanjanje u refleks samoobrane"*? Zašto su muslimanski pozivi na mir samo nepreuzimanje odgovornosti i autokritike? Zar milijuni raseljenih, unesrećenih muslimana koji od nemila do nedraga lutaju od granice do granice, zar oni nisu poput žive rane na tijelu muslimanskog svijeta znak da se netko igra s njihovom sudbinom? Zar je za vas bježanje od bombi *"sklanjanje u refleks samoobrane"*. Je li pokušaj da se spasu djeca i da im se osigura život nedostatak odgovornosti muslimana? Je li bježanje od noža plaćenika naftnih kompanija bježanje od autokritike?

Na djelu jest licemjerje gospodine Bidar, ali jedno drugo. Netko uistinu laže i umnaža te laži. Netko skriva svoje interese plaćajući i obećavajući sve – onima koji nemaju ništa. Ali to je igra poznata iz dva svjetska rata, poznata iz važnosti koju je nafta imala za tenkovska osvajanja u ratovima. Na djelu je licemjerje onih koji bez ikakvih dokaza mogu sravniti jednu državu sa zemljom (i pritom ne pronaći nikakve dokaze da je bilo razloga za bilo kakav napad). Na djelu je licemjerje zapadne civilizacije koja nema snage suočiti se sa svojim monstruoznim masmedijskim strojem za umnažanje manipulacija i laži. Licemjerje podilaženja skrivenim fūrerima koji pokušavaju ustanoviti novi totalitarizam ...

Nakon nekoliko rečenica u kojima ustvrđujete kako se i sami borite da ne budu zaboravljene dobre stvari svih religija, pa i islama, slijedi naizgled ključno pitanje: *"Zašto je čudovište (o kojemu je riječ) ukralo tvoje (muslimansko), a ne neko drugo lice?"* Kao filozof, Vi gospodine Bidar strogo i nesmiljeno, u skladu sa svojom filozofskom dužnošću želite pronaći korijene zla, želite (slikovito to recimo) otvoriti maternicu u kojoj se rađa i razvija čudovište takozvane islamske države: *"Korijeni tog zla koje ti danas krade lice je u tebi*

samom, čudovište je izašlo iz tvoje utrobe – i rodit će se mnoštvo drugih, još gorih čudovišta dok se ne osmjeliš priznati svoju bolest kako bi se konačno iskorijenilo to zlo.”

Ako su korijeni zla u muslimanskom svijetu onda vjerojatno prije islama nije bilo zla (jer nije bilo utrobe u kojoj bi zlo pustilo svoj korijen). U to vjerojatno ni sami ne vjerujete. Korijeni zla su u nečemu univerzalnom, nečemu što je postojalo i što će postojati dok živa bića donose odluke.

Ako je čudovište izašlo iz utrobe muslimanskoga svijeta, kako onda definirati zla koja je donijela povijest a u kojima nisu sudjelovali muslimani?

Konačno, ako je zlo raslo u maternici muslimanskoga svijeta, zašto bi kralo lice. I lice bi bilo oblikovano u maternici. Krade se nekome nešto samo ako onaj koji krade to nešto nema, a krade od onoga koji ima. Kako onda zlo koje raste u maternici muslimanskog svijeta može krasti svoje vlastito lice (koje je također raslo i razvijalo se u maternici)? Nije važna logika, važno je doći do zaključka. Nije važno koliko je igra prljava, na kraju se uvijek računa samo rezultat. Vaše strogo filozofijsko mišljenje nažalost pokazuje se kao misao koja se oblikuje pod utjecajem stereotipa o muslimanima koje svakodnevno gledamo na sustavima umnažanja manipulacija i laži.

Pogledajte gospodine Bidar na milijune raseljenih muslimana kako s djecom lutaju Europom u potrazi za mjestom po kojemu ne padaju bombe. Je li u njima zlo ili je zlo njih natjeralo da iz svoje domovine bježe kao iz maternice?

Čujete li gospodine Bidar kako migranti na granicama kolektivno meditiraju Vašu misao: **Mi smo oličenje zla. Nakon što smo uništili svoje države došli smo uništiti i vaše. Mi smo ‘neodgovorna’ čudovišta koja ne poznaju ‘autokritiku’, jer da smo odgovorni i autokritični priznali bismo da smo pokrenuli sve suvremene ratove, da smo razvili najsnažniju industriju proizvodnje oružja u svijetu, da su svi masmedijski giganti u našim rukama, da upravljamo zapadnim naftnim kompanijama iz vlastite utrobe; da smo nakon dva svjetska rata koja smo pokrenuli odlučili pokrenuti i treći (zlo nikad ne miruje); da samo za nas muslimane ne vrijede zakoni Ujedinjenih nacija jer smo mi kao oličenje zla iznad svih zakona ...**

U onom dijelu otvorenog pisma u kojemu sugerirate zapadnim filozofima kako ni oni ne vide veličinu problema religije koja *“proizvodi čudovišta”* (jer su možda po njima krivi povijest, politika, ekonomija), u jednom dijelu te rečenice Vi sjajno detektirate problem. I Vama je jasno da mnogo toga proizlazi iz toga što se *“duhovna priroda čovjeka grozi praznine”*. Interesantno je međutim da kao filozof koji želi misliti strogo ponovno upadate u tipičnu grešku današnjeg vremena. Nadahnuti suvremenim masmedijima (koji su uzgred budi rečeno

strojevi za proizvodnju duhovne praznine) vi razmišljate o mogućim posljedicama a ne o uzrocima. A cjelokupna povijest filozofije uči nas da se moramo vratiti uzrocima, da moramo pronaći korijene problema i da do rješenja možemo doći samo ako pronađemo ono bitno (uzrok, počelo) i da ne dopustimo da nas zavaraju sjene na zidu, privid, posljedica. Poput specijaliziranih liječnika obrušavate se na simptome, a uzročnika ostavljate da kraljuje u svom mraku.

To je isto kao da kažete da će prazninu bombardiranih i sa zemljom srušenih zemalja u kojoj više neće biti ljudi – preuzeti religija. Ili kao da kažete da o migrantima treba razmišljati kao o velikom i teškom problemu, premda je egzodus muslimana danas samo simptom udruženog nastupanja multinacionalnih korporacija, globalnih medija i političko-vojnih egzekutora. Od bombi se ne bježi zato što u Kur'anu piše: Bježite od bombi i osvojite Europu. A sve više je glasova koji upravo bijeg od bombi tretiraju kao stvaranje Euroarabije.

Nijedna religija, poštovani kolega Bidar nije danas prilagođena sadašnjosti. Svaka od religija u svojim objavama ima rečenica, uputa, sugestija, pa i poziva da se u određenim okolnostima trebalo ili treba učiniti nešto što je današnjem stupnju razumijevanja uljuđene ljudske zajednice strano i neprihvatljivo. Odabrali pak jednu od tih religija i osuditi je za neprilagođenost, ulijetanje je u klopku stereotipa. Suvremeni masmedijski oltari preuzeli su vrijeme i duše ljudi. Suvremeni magijsko-politički čarobnjaci i vođe preuzeli su na sebe ulogu magijskih čarobnjaka i traže naše povjerenje. Praznina o kojoj govorite proizvod je Globalnog ekrana i onih koji sjede u nadzornom odboru tog ekrana, odnosno njegovih vlasnika. Sve ostalo su posljedice.

Pozdravljate muslimane koji gledaju u budućnost. Vidite i osjetite moguću snagu, potencijal koji se treba osloboditi. Propagirate *“duhovni život 21. stoljeća”* i nužnost *“reformiranja islama”*, mogućnost *“duhovne revolucije”*. Smatrate da unatoč *“bolesti”* u muslimanskom svijetu ima *“žená i muškaraca”* koji su spremni za to. Lijepo su to riječi koje bi bilo lijepo izgovoriti nakon kritičke analize odnosa Zapada prema islamu, analize administracija vlada neokolonijalnih i starih kolonijalnih sila prema bogatstvima koja su crpljena i siromaštvu koje je ostavljano; prema stvaranju kaste nedodirljivih šeika, vjernih suradnika sila koje nevjernost kažnjavaju oružanim ‘uvođenjem demokracije’. Bolest je, gospodine Bidar u uzročniku, ostalo su simptomi.

I ne zavaravaju se oni koji ovako razmišljaju nego se Vi zavaravate kad argumente o proizvodnji kaosa u zemljama islama nazivate *“glupom optužbom”*, kada kažete da je islam svojevrijem žrtva *“svjetske bolesti – kulta novca”*, odnosno da je islam sam kriv što je pratio Zapad u proizvodnji *“nacionalizma i modernizma”*.

Proces je dakle globalnih razmjera, a islam je kriv što je dio tog procesa. Islam se treba prilagoditi suvremenosti, a upravo suvremenost razvija globalne procese kojima se islam odupire. Svijet je postao roba, a islam je želio pokazati da nije roba. Zapadnom licemjerju koje se pokazuje u činjenici da je sve više država sa sve više deklariranih vjernika ali i s praznim bogomoljama, islam na dlanu nudi vjeru koja je živa i koju globalni procesi i žeđ za naftom mogu bombardirati, ali je ne mogu uništiti.

Tražite među muslimanima Mandelu, Gandhija ili Aung San Suu Kyi. Da li time zazivate osobu koja će poput mladog Mandele zagovarati oružani otpor onima koji su njegov narod doveli u neravnopravan položaj? Što mislite o Gandhijevom razumijevanju zapadne demokracije, jer kao što sigurno znadete, kad su ga pitali što misli o zapadnoj demokraciji, on je odgovorio da bi to **mogla** biti zanimljiva ideja. Kojoj se zapadnoj imperiji suprotstavio otac Aung San Suu Kyi (čije je ime nobelovka ugradila u svoje vlastito ime) i koliko je riječ o duhovnoj revoluciji, a koliko o trusnom području suradnje vojnih hunti s neokolonijalnim inspiratorima poslovnih vlasnika takozvanih neovisnih država?

Drago mi je što muslimanskom svijetu (pa tako i meni) postavljate pitanje: Gdje su tvoji veliki mislioci čije se knjige moraju čitati u čitavom svijetu kao u vrijeme arapskih i perzijskih matematičara i filozofa, od Indije do Španjolske? Hvala Vam na tom pitanju jer ono traži protupitanje: Zašto se zapadna Europa srami islamskog doprinosa uspostavljanju europske civilizacije? Zašto 800 godina razvijanja medicine, filozofije, matematike, kemije i drugih znanosti nisu također u temeljima razgovora o korijenima Europe? Zašto se autentičnim rezultatom zapadnih znanosti prihvaćaju mnoge teze i pronalasci izvorno potekli od islamskih znanstvenika?

O muslimanskom svijetu govoriti znači imati na umu i prošlost i sadašnjost. Potiskivanje i nepriznavanje utjecaja koje je islamska znanost donijela Europi samo je mali dio proizvodnje krivnje u muslimanskom svijetu i pretpostavka da se o tom svijetu govori kao o inferiornom, nezrelom i neciviliziranom.

Ako u mom srcu ima mjesta za Boga, njemu sam pokoran. U toj pokornosti slijedim ono najbolje u sebi, a ono najbolje u meni može biti samo ono univerzalno, kako ga god mi nazvali. Prisile nema. Prisila na koju se Vi pozivate više je proizvod bijega u vjeru objave od vjere u lažne proroke Globalnih ekrana.

“Mnogi su vjernici”, bilježite u svom pismu “toliko usvojili kulturu podčinjavanja tradiciji i ‘vjerskim učiteljima’ (imamima, muftijama, itd) da čak ne razumiju da im se govori o duhovnoj slobodi i o osobnom izboru prema ‘stupovima’ islama”. Pogledajte strogi gospodine Bidar kadrove Iraka prije ame-

ričke invazije. Usporedite život Libijaca prije američke i europske odluke da prestanu plaćati libijsku naftu odnosno da više nisu dužni (eufemizam za uništavanje države u kojoj je vladar – uz sve manjkavosti – ipak odlučio živjeti u šatoru dok i zadnji građanin njegove države ne useli u svoj stan. Zarinite malo u sudbinu zemalja iz kojih se preko Mediterana otiskuju tisuće čamac, nasigurnih brodica, mešetarskih davno otpisanih brodova – da bi tisuće ljudi prevezli iz zemalja koje je nova demokracija učinila pustinjom.

Ja sam Vam gospodine Bidar rođen u Bosni. Živio sam u sredini u kojoj je malo tko razmišljao o nacijama i vjerama. (Naknadno sam morao učiti raspoznavati učenja, leksike, razlike ...) Za vrijeme rata koji je koordiniran iz centara europske civilizacije i čiji je cilj bio zavladati pa zavladata, muslimani su manje više bili osuđeni na istrebljenje. Pristali su na pomoć onih država koje su im željele pomoći. Bile su to uglavnom/ponajviše arapske države. Danas je u muslimanskom dijelu Bosne i Hercegovine utjecaj arapskoga svijeta sve veći. Grade se čitava naselja za arapske poslovne ljude, arapske turiste, one koji žele ulagati u opustjelu i siromašnu Bosnu i Hercegovinu. Mijenjaju se i običaji. Bijeli, bosanski, europski muslimani bili su vjerojatno ono što Vi priželjkujete od muslimana. Ali tko je inicirao i tko intenzivno radi na radikalizaciji stavova muslimana i u Bosni? Može li se zaboraviti osuda na istrebljenje? Mogu li se zaboraviti genocidi izvođeni uz nazočnost Ujedinjenih nacija? Kako razvijati demokratsku misao u sredini u kojoj musliman ne može niti masovnu grobnicu obilježiti jer ju je vlast dejtonske sastavnice prodala stranom investitoru, a u blizini podigla spomenik svojim 'herojima' koji su genocid izvršili?

I ja sam gospodine Bidar za duhovnost i slobodu koju zagovarate. Ali ne dam se manipulirati stereotipima. Pozdravljam i sam svaku ideju razvoja istinske demokracije, istinski sekularne države (osjetljive za pitanja vjernika), ali želim razumjeti korijene problema, a oni su u ovom slučaju imperijalne težnje nacija, institucija, grupa pojedinaca, vlasnika korporacija i medija koji naprosto (silom nužnosti širenja kapitala) žele zagospodariti svijetom.

Kada govorite o "*odbijanju prava na slobodu u odnosu na vjeru*" zaboravljate o povijesnom procesu napredovanja slobode u odnosu na sve religijske hijerarhije. Politika i religije suparnici su u borbi za sljedbenike vlastitih vizija svijeta. Usidriti "*pravo na slobodu*" u odustajanje od interpretacije jedne religijske hijerarhije, redukcija je koja jednim dijelom otkriva želju za dodvoravanjem, a drugim dijelom nepoznavanje tegoba koje donosi svako promišljanje, pa i utemeljenje ideje slobode. Vi svakako imate pravo misliti da je egipatski narod slobodniji, ili irački, ili sirijski, ili bilo koji od naroda srednje ili Latinske Amerike gdje je američka administracija financirala, obučavala pa i prevozila

plaćeničke “učitelje demokracije”. Možda su svi ti narodi slobodniji danas jer nisu “odbili pravo na slobodu”. Ja u takvu slobodu ne vjerujem!

Kada govorite o “*zaprepaštenom licu cijeloga svijeta*” (pred kojim raste čudovište koje podiže islamski svijet) ne mogu ne pomisliti koliko realna politička svjetska situacija sve više podsjeća na holivudske horor filmove. Istinski su zaprepašteni slobodoumni ljudi svjesni sustava zavoda i manipuliranja od strane zapadnih masmedijskih korporacija za proizvodnju laži i obmana kao sredstva za ‘proizvodnju pristanka’ svih naroda svijeta na odluke svjetskih zapadnih moćnika. Horor treba tražiti u uzrocima a ne u kolonama islamskih migranata; u odlukama američke administracije da financira plaćeničke vojske, a ne u ‘željeznoj vjeri’ koju vjernici jedne vjere slijede. Pa pravo na slobodu može se pročitati u očima svakog migranta koji je pokupio djecu i starce i krenuo tamo gdje ne padaju bombe. A znadete li gospodine Bidar gdje je to. To su ona mjesta iz kojih polijeću zrakoplovi s bombama.

Točno je: muslimansko lice ‘izobličeno je mnogim brazdama’. Ali ne zato što se muslimanska duša desetljećima ili stoljećima pripremala roditi čudovište. Upravo suprotno. Tisuće je dokaza da su upravo u islamskim zemljama stoljećima u miru zajedno živjeli ljudi različitih vjera. Muslimansko su lice osule brazde za koje krivnju snose nositelji ideje osvajanja svijeta. Za to im je potrebna nafta, a da bi se do nje došlo (u količinama koje su potrebne za upravljanje svijetom) nepotreban je narod koji hoda zemljom ispod koje je to najefikasnije sredstvo upravljanja svijetom.

Kada kažete kako “*muslimanski svijet mora početi mijenjati način na koji odgaja svoju djecu*”, onda vjerojatno ne mislite na otvaranje onih škola koje su financirali Amerikanci a pomagali njihovi bogati šeici iz Saudijske Arabije, škole koje su morale kao na traci proizvoditi radikalnu svijest sposobnu boriti se pa i ubijati. Nesreća je te svijesti u lažnom čipu. Onaj kome je takav čip ugrađen misli da brani islam a zapravo je upregnut u geostrateške igre koje i njega samoga i takve škole i samu ideju – osuđuju na kratkotrajno postojanje i nestanak.

Kraljevstvo božje može biti samo u duši vjernika. Nema te države koju u ime Boga treba osnovati ili braniti. Svaka je država ustrojstvo najrazličitijih nepravdi. Borba za napredak ljudske civilizacije ne može biti provedena istrebljenjem čitavih naroda, pretvaranjem naroda u roblje, preseljenjem čitavih naroda, istjerivanjem naroda s njihovih prostora, optuživanjem naroda za ono što sami optužitelji rade.

Gospodine Bidar, možda ste se svojim otvorenim pismom svidjeli pokojem zapadnom intelektualcu nesvjesnom medijskih mehanizama proizvodnje kriv-

nje i pristanka u narodima bez velikih sredstava umnažanja slike i teksta, ali niste pokazali strogost i kritičku dimenziju koju filozofija zahtijeva.

Sve pozitivne stvari koje želite muslimanskom svijetu i koje ste naveli: *“slobodu savjesti, demokraciju, toleranciju, pravo na svaku različitost pogleda na svijet i vjerovanja, jednakost spolova i emancipaciju žena od muškog tutorstva, promišljanje i kritičku kulturu vjernika na sveučilištima, u književnosti i u medijima”* – pozdravljam i smatram nečim na čemu svaka kulturna sredina radi onoliko koliko joj okolnosti omogućuju. Ali smatram da biste kao filozof morali vidjeti kako se danas stvaraju okolnosti i što se u kojim okolnostima može činiti. Kadriranje islama je svakodnevno na djelu. Na djelu je komunikacijski stampedo. Masmediji na traci proizvode stereotipe koji proizvode mišljenja poput Vašega.

Zbog svega toga, a posebno zbog rijeka migranata, Sredozemnih grobnica, a onda i istine radi, dopustite mi zamoliti Vas da u svom sljedećem otvorenom pismu uz to što ćete (i trebate) biti strogi, budete i slobodniji u kritici konteksta koji je stvorio situaciju o kojoj pišete.

Reply to Abdennour Bidar to his “Open letter to the Muslim world”

Summary

This paper, in the form of the reply to an open letter (of the French philosopher Abdennour Bidar), will deal with the migrant crisis as part of the mosaic “framing Islam” by the world powers having “monopoly on immorality and violence”. It is a text which from the position of powerlessness and condemnation of an ordinary Muslim (running away from bombs, mercenaries or his own dictatorial regimes – extended hands of the great power geostrategic interests), wants to speak about condemnations of Islam by the part of Islamic intellectual reality that fell victim to deception of the media “manufacturing consent” and the image globally transmitted by contemporary mass media.

Key words: Abdennour Bidar, “framing of Islam”, refugeeness, geostrategic interests